

Bez mamky s tatkou jsem zatím nebyla déle než na víkend – každý rok jsem strávila jeden víkend na prázdninách s Veronikou. Ale to jsem byla alespoň s někým, koho mám vážně ráda. Letos budu pryč od nich všech.

„Budeme si pořád psát,“ vytrhla mě Veronika ze sebe-lítosti, ve které jsem se už chvíli utápěla. „Ale fakt nechápu, jak tam podle nich máš fungovat, když ti ani nedovolí vzít si s sebou mobil.“ Poslala do koše použitý ubrousek – jako správně Pondělí. „Ehm, vítejte ve dvacátém prvním století, akademikové!“

Bez mámy, táty a Veroniky to bude v létě stát za starou belu, to rozhodně. Ale jedno mě drželo nad vodou: můžu si s sebou vzít Okurku! Kromě nezbytností jako oblečení a tak má každý „pozvaný“ student (v té jejich brožurce se totiž píše, že nás na Akademii zvou – ačkoli ve skutečnosti jedeme všichni spíš z donucení... vážně vtipné) povolenou ještě jednu svou oblíbenou osobní cennost.

Jako příklad byly v brožurce uvedeny hudební nástroje, deskové hry, sportovní výbava a tak podobně. Zakázány byly mobily, herní konzole, empétrójky a jiná elektronika, se kterou by to v rukou nějaké ne zrovna nadané Středy mohlo dopadnout špatně. A jelikož tu mluvíme o Akademii pro neschopý, nemůže být pochyb, že tam žádné nadané Středy nebudou.

„Co takhle,“ začala zničehonic Veronika, „kdyby sis s sebou vzala jako oblíbenou osobní věc mě?“

Nedokázala jsem s jistotou určit, jestli si dělá legraci, nebo to myslí vážně, a tak jsem jen ukázala prstem na tučně vytištěnou větu na straně dvanáct: ***Lidé osobními cennostmi být nemohou.***

„Chm,“ zamračila se. „Aspoň jsem to zkusila!“

Ale o zvířatech v brožurce nebylo ani slovo. Moje oblíbená osobní věc, kterou si s sebou na Akademii vezmu, tedy ve skutečnosti nebude žádná věc. Vždyť moje roztočilá Okurka je skoro jako člen rodiny. A určitě mi pomůže přežít těch příštích pár měsíců.

Druhý den ráno jsem začala balit šaty jak pro sebe, tak pro ni. Přesně tak: můj jorkšírák má vlastní oblečení.

„Bude to jenom na tři měsíce,“ konejšila jsem mámu o týden později. Vezla mě k základce, kde nastoupím(e) (i Okurka, přece) do autobusu a za půl hodiny už budeme stát před tou šílenou Akademií. Máma to ale nenesla zrovna lehce.

„Ach Poppy, jen ti chci říct, abys –“ upřela usazené oči na silnici před sebou.